

Waarde redactie

10 NOVEMBER 2015 OM 03:00 UUR

Heeft anders-zijn nog een plaats?

In haar opiniestuk wijst Leen Vangeebergen er terecht op dat ouders die kiezen voor zwangerschapsafbreking na een NIP-test dat doen uit oprechte bezorgdheid voor hun kind en hun gezin, en niet door een verlangen naar het perfecte kind ([DS 5 november](#)) (http://www.standaard.be/cnt/dmf20151104_01955200). Ook geeft zij aan dat zulke keuzes moeilijk zijn, en dat het traject dat deze ouders volgen voor en na de zwangerschapsonderbreking slopend is.

Een aspect van de discussie blijft echter onderbelicht. Kwaliteit van leven wordt niet alleen bepaald door de eigenschappen die het kind heeft door zijn anders-zijn. Voor het downsyndroom zijn er studies die aantonen dat het met die kwaliteit van leven nog meevalt, zowel voor de personen zelf als voor zijn ouders, broers en zussen. De angst van ouders voor de kwaliteit van leven van hun toekomstige kind gaat vaak over vragen rond acceptatie ('het zal gepest worden') en zorgen voor later ('wat als wij er niet meer zijn?').

Blijkbaar slagen wij er niet in, het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap ten spijt, een maatschappij te creëren waar mensen het gevoel hebben dat anders-zijn een plaats heeft, en waar er de garantie is dat die mensen ook tot het einde van hun leven kwaliteitsvol opgevangen kunnen worden.

Evenwaardige keuzes

Ik ben absoluut voorstander van autonome keuze tijdens de zwangerschap. De NIP-test heeft hier inderdaad bepaalde voordelen in vergelijking met vroegere technieken, omdat de kans op een miskraam niet verhoogd wordt, en die test mensen dus ook kan helpen om zich voor te bereiden op de komst van een kind dat bepaalde zorgen zal nodig hebben. Aan het ideaal van autonome keuze kan alleen voldaan worden als de optie om de zwangerschap voort te zetten evenwaardig wordt voorgesteld als de keuze om de zwangerschap te onderbreken. Ook zouden deze mensen ondersteund en gecounseld moeten worden door een team van mensen met ervaring met de aandoening waarvan sprake. Geïnformeerde keuze impliceert immers beschikken over voldoende informatie.

Zolang volledige ondersteuning en acceptatie van mensen met een beperking in onze samenleving niet gerealiseerd zijn of zolang de perceptie blijft bestaan dat dat niet zo is, vrees ik dat mensen zich verplicht zullen blijven voelen de moeilijke weg in te slaan die Leen Vangeebergen beschrijft.

Kristien Hens,

Bio-ethicus (UAntwerpen)

LEES MEER

16/11/2018 | WAARDE REDACTIE

Stijn Meuris - Het is maar de vraag wie zich moet verontschuldigen
(http://www.standaard.be/cnt/dmf20181115_03947357)

14/11/2018 | 'Laat dit voor de scholen een wake-upcall zijn'

(http://www.standaard.be/cnt/dmf20181113_03941781)

13/11/2018 | 'School mocht jongen met down niet weigeren'

(http://www.standaard.be/cnt/dmf20181112_03937491)

Meer?

Lees de volledige krant digitaal. (<http://www.standaard.be/plus/ochtend>)